

κάτοπτρον καὶ ἐπὶ μακρὸν κατωπτρίζετο.

— Αὐτὴ ἡ ζέστη εἶνε ἀνυπόφορος! εἶπεν. Ὁ Γιάννης θὰ μὲ κἀνὴ ν' ἀποθάνω τραβᾷ τὸν θερμαγωγὸν ὥς νὰ ἐκρυσταλλώσασιν.

Ἐπαναθέτουσα τὸ κάτοπτρον ἐν τῷ θυλακίῳ τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ, ἔκυψε πάραυτα ἵνα τὸ ἀναλάβῃ, ἀλλ' ἀπέτυχεν. Ὁ Παῦλος ἔσπευσεν ὅπως τὴν ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου.

— Ἴσως εἶναι ὑπὸ τὴν τράπεζαν, εἶπεν οὗτος. Θὰ τὸ εὕρῃ... Ἀλλ' ὄχι, ἰδοῦ.

Τὸ κάτοπτρον ἦτο παρὰ τοὺς πόδας τῆς ὥραιας ξανθῆς. Ὅτε τῆς τὸ ἐνεχείρισεν ἔρριψε ἐπ' αὐτοῦ λαθραῖον βλέμμα καὶ μετ' ὀργῆς τὸ ἐσφενδόνισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ δύναμις ἦν κατέβαλλεν ὅπως τὸ ἀναλάβῃ ἐχρωμάτισε τὰς παρειάς τῆς δι' ὑπερβαλοῦσης ἐρυθρότητος. Τὸ ζωνρὸν ῥοδόχρουν ἀμετατρέπτως μετεβλήθη εἰς βαθυσαρκόχρουν.

Μόλις περατωθέντος τοῦ δειπνοῦ ἀπήγαγον τὸν δαιτημόνα ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἰσχυρᾶς κεφαλαλγίας.

* *

Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Πρωτοπαππῶφ ἔρχεται ὅπως αἰτήσῃ παρὰ τοῦ κυρίου Σαρανταῆνα μυθιστόρημά τι περὶ οὗ ὠμίλησεν εὐφρόνως τὴν προτεραίαν.

Ἡ Ἐλίζα, ἀγαθὸν κοράσιον, ἐφαίνετο συμπαθοῦν εἰς τὰς θλίψεις τοῦ ἀπέλπιδος ἑραστοῦ.

— Ἡ κυρά σου εἶνε λαμπρά, εἶπεν, ἀλλὰ τί ἰδιοτροπίας ποῦ ἔχει!

— Ἐρῶ ἓνα πρᾶγμα... ἄς εἶνε!

— Εἶνε ἀκατανόητον! Διότι ἀφοῦ ἔχει ὅλα διὰ νὰ ἦνε εὐτυχισμένη νέα, ὥραία, πλουσία, λατρευομένη!

— Ναί, ναί... ἀλλὰ δὲν τῆς φθάνουνε.

— Τί θέλει ἀκόμη;

— Ἀκόμη; ἐπινέλαβεν ἡ Ἐλίζα γελῶσα, τίποτε! Τὸ ἡμιγώτερον ποῦ θὰ τῆς ἔπρεπε.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Κύριε... χειρότερα. Σὰς λέγω ὅλα. Ἡ κυρία κοντέβει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ φόβον τῆς μήπως παχύνῃ.

— Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε πολὺ.

— Τὸ νομίζετε.

— Ἄν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου δὲν θὰ τὴν ἐσφίγγα ἔτσι!

— Ναί... ἄς εἶνε καλὰ ὁ κορσὲς ποῦ τὸν καταστράβωσε. Ἐκεῖνος ποῦ ἔχει δύναμιν, ἐκεῖνος μόνος τὸν θηλυκῶναι! Κόπηκαν τὰ δάχτυλά μου.

* — Τράβῃ λοιπόν, Ἐλίζα... ἀκόμη, ἀκόμη, Θεέ μου εἶσαι ἀνίκανη!

— Μὰ κυρία θὰ σοῦ κἀνὴ κακὸ... θὰ ματωθῇς.

* — Νὰ μὴ σὲ μέλλῃ! σοῦ λέγω νὰ σφίγγῃς».

— Καὶ σφίγγω καὶ σφίγγω! Καὶ κάθε ἡμέρα πρέπει νὰ σφίγγω περισσότερο.

— Πῶς, καθ' ἡμέραν;

— Τὸ πάχος ὅλο παίρνει δρόμο. Καὶ τὸ βλέπει, χωρὶς νὰ θέλῃ, αὐτὸ τὴν κἀνει ὅλος ὁ κόσμος νὰ τῆς φταίῃ. Θὰ τὴν πα-

ρατηρήσατε ταῖς προάλλαις εἰς τὸ τραπέζι; Ἦτο σκυλί, γιὰτὶ δὲν ἔμφορεσε νὰ σηκώσῃ τὸν καθρέφτη καὶ σὰς ἔδιωξε μὲ θυμὸν, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι ἦτο κόκκινη. Ἀ! δὲν κολυμπᾷ εἰς τὰ ῥοῦχά της;

— Τί πειράζει, ἀφοῦ μ' ἀρέσει;

— Μ' αὐτὸ δὲν τῆς ἀρέσει, νὰ μὴν ἦνε τὸ κορμί της λιγερὸ, καὶ ὀλοένα νὰ χονδραῖνῃ. Τέλος πάντων, κύριε, μάθε ὅτι ἔστησε μία ζυγαριὰ εἰς τὴν κρεββατοκαμαρά της, καὶ ζυγίζεται πολλὰς φορὰς τὴν ἐβδομάδα!

— Ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια!... Λοιπὸν ὅταν ἔγαινῃ λίγα δράμια παρὰ πᾶν, δὲν πηγαίνει κἀνὴς κοντὰ της. Τὸ χειρότερον κοπλιμένο ποῦ ἡμπορεῖ νὰ τῆς κἀνουν εἶνε νὰ τὴν εὐρῶν μὲ καλὴ ὄψιν. Μόλις τρώει, πίνει ξύδι, καὶ γιὰ τὸ πείσμα, τὸ πάχος πάει ἔμπροσθεν... Ἐὰν θέλετε νὰ τῆς ἀρέσετε.

— Ἐὰν θέλω νὰ τῆς ἀρέσω, παιδί μου!

— Πρὸςπαθήσατε νὰ τὴν κἀνετε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἀδυνατῇ, ὅτι δὲν σὰς ἀρέσει ἡ ὑγεία της, καὶ ἴσως θὰ ἡμπορέσατε νὰ πάρετε τὴν καρδιά της.

— Εὐκόλον!

— Ναί, ἀλλὰ ποῦ ἡ ζυγαριὰ δὲν λέγει ψέμματα.

— Ὁ Παῦλος ἔτυψε τὸ μέτωπόν του μεγαλοφυῆς ἰδέα τῇ ἐπῆλθεν.

— Ἐλίζα, Ἐλίζα μου, ἡμποροῦμε νὰ τὴν κἀνωμε ὅπως θέλωμε!

— Τὴν κυρίαν;

— Ὅχι, τὴν ζυγαριὰ!

— Πῶς διάβολον θέλετε;

— Εὐκολότατον. Ὑποκάτω ἐκάστου βερυδίου, εἰς μίαν κοιλότητα ὑπάρχουν τεμάχια μολύβδου διὰ νὰ δίδουν τὸ νόμιμον βάρος· εἴκοσι λίρες ἐὰν θελήσῃς νὰ ῥαγίσῃς καθ' ἡμέραν ἓν μικρὸν τεμάχιον.

— Εὐκόλον.

— Ἐκ μέρους μου θ' ἀκολουθῶ τὴν διδαχὴν σου, καὶ ἐὰν ἐπιτύχῃ ἀγαπητή μου Ἐλίζα, ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη μου θὰ ἦνε ἄπειρος καὶ ὀλόχρυσος!

* *

Τὴν ἐπομένην ὁ Σαρανταῆνας μεταβαίνει παρὰ τῇ δεσποίνῃ τῶν διαλογισμῶν του, μὲ τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ὅλος χαρὰ. Μόλις ἐκάθησεν, ἐσκυθώπασε δῆθεν, καὶ δι' ἀνησυχίου ὕφους τὴν ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας της.

— Ἀλλὰ εἶμαι πολὺ καλὰ, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκία. Αὐτὸ δὲν σὰς ἀποβλέπει.

— Ἀ! τὸσον καλλίτερον!

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε;

— Ἐπειδὴ... ὅτε σὰς εἶδον ἐν ἀρχῇ... Ἀλλ' ὄχι ἡπατῆθην.

— Ἐστὲ εἰλικρινής... Δὲν εἶμαι σήμερον καλὰ;

— Ἡ καλλονὴ σας εἶνε πλέον ἐπαγωγός, ἰδοῦ λοιπόν.

— Πλέον ἐπαγωγός... Συνέβη ἄρ' ἔγε μεταβολὴ τις;

— Οὐδέν, σὰς λέγω μόνον μικρά τις ὠχρότης... ἐπιλέπτυνσις τῶν χαρακτηριστικῶν.

— Ἐπιλέπτυνσις;

— Μάλιστα, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπῆλθεν ἐλαφρὰ τις ἀδυναμία! Ὡ! σχεδὸν τίποτε. Εἴθετε ὠραιότερα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς πλέον δὲν πάσχετε, τὰ λοιπὰ δὲν μὰς ἐνδιαφέρουν.

Τὰ λοιπὰ ἐνδιέφερον σπουδαίως, διότι ἡ Λουκία μετὰ κόπου ἀπέκρυπτε τὴν χαρὰν της.

— Ἀληθῶς μ' εὐρίσκετε ἀδύνατον;

— Ἀγνοῶ ἐὰν πρέπη νὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Ναί, μάλιστα, εἰπέτε το! ἔκραξεν ἀνυπομόνως.

— Λοιπὸν, κυρία, τὸ ὁμολογῶ, τὸ προσωπὸν σας δὲν εἶνε γεμάτον ὅσον ἄλλοτε.

— Νομίζω ὅτι ἀπατάσθε.

Καὶ ἐγερθεῖσα παρετήρησε προσεκτικῶς ἐν τῇ κατόπτρῳ.

— Παράδοξον... οὐδεμίαν διαφορὰν βλέπω... οὐχ ἦττον, ἐγώ...

— Εἰς τὴν ζωὴν μου! Κατοπτρίζεσθε συχνάκις. Τὰ τοιαῦτα μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων εἶνε αἰσθητά. Πρὸ πάντων τὸ σῶμα... ἡ ὁσφύς σας... Σὰς προξενῶ ἴσως λύπην εὐρίσκων τὴν μικρὰν ταύτην διαφορὰν; Ἐὰν ἔχῃ οὕτω, θὰ χαθῶ.

— Τούναντίον, φίλε μου, τούναντίον. Δὲν θέλω νὰ γείνω κολοσσός.

— Ὡ! τῆς μανίας!... Μία συλφίς μοναδικῆς κομψότητος!... Ἀλλὰ σὰς καθικετεύω, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς καλλονῆς σας, μείνατε ἕως ἐδῶ!

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν αἰφνης, ποῦ εἶνε τὸ ῥιπιδίόν μου; Ἀναμφιδόλως θὰ τὸ ἀφῆκα εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Περιμεινάτέ με, παρακαλῶ, θὰ ἐπανεῖλθω εὐθύς.

Τὸ ῥιπιδίον ἔκειτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπὶ τοῦ κανίστρου τῆς ἐργασίας· ἀλλ' ὁ Παῦλος προσεκτικῶς ἀπέφυγε νὰ τὸ δείξῃ.

— Ὑπάγει νὰ ζυγισθῇ, ἐσκέφθη. Ἀρκεῖ μόνον ἡ Ἐλίζα νὰ ἤρχισε τὸ ζύσιμον τοῦ μολύβδου!

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Ἐλίζα κελῶς οἰκονόμησε τὸ πρᾶγμα· διότι ἡ κυρία της ἐπανερχομένη εἰς τὸ καλλωπιστήριόν της ἦτο φοιδρά, μειδιῶσα καὶ εἰς τὸ ἔπακρον τῆς εὐτυχίας!

* *

Ἡ συνέχεια τῆς συνδιαλέξεως μένει ἀγνωστος. Γινώσκουμε μόνον ὅτι ὁ Παῦλος λαμβάνων τὸ ἐπανωφόριόν του ἐκ τῶν χειρῶν τῆς θαλαμηπόλου τῇ ἐπιθύρῃσεν εἰς τὸ οὗς τὰς ξηρὰς ταύτας λέξεις:

— Ἐλίζα, αἱ εἴκοσι λίρες θὰ γίνουν σαράντα· ἀλλὰ ξῶτε πάντοτε!

Γ. Κ. Μ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπριζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν Ἀθῆναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΘΗΝΑΙΣ—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΩΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3